

Gennem et Naaleje.

Fra Engelf.

(Fortsat.)

„Der er intet Anhang til Testamentet,“ sagde han. „Til Margrete 10,000 Kr. om Aaret og Ret til at bo paa Herford Slot. Resten af Godset, Markerne og alt efterlader jeg, til min kære Stedsøn, Justin Webb, som skal antage Navnet Herford.“ For to Aar siden vurderede vi det, Justin, og beregnede Indtægten til 40,000 Kr. om Aaret, efter at Margretes 10,000 Kr. er fradragne. Og der er rig Lejlighed til forbedringer, som gamle Herford talte om, men aldrig fik sat igennem. Der under Klippen kunde der blive en god Skifersejng. Men nu har Ejeren gjort Godset til et Fideikommiss, han vil ikke give dig Lov til at have saa høj Stilling, som han selv har haft. Du og dine Aroinger, aldrie Søn eller Datter, derjom du ikke har nogen Søn. Han holdt meget af lille Billie. Men stakfelses Nifard omtales kun i Testamentet for at blive udelukket fra Arven.“

„Al, min stakfelses Nifard, min kære Drenge!“ udbrød Fru Herford. „Det er et uretfærdigt Testament. Thomas, det er ikke guldigt. Min stakfelses Drenge. Han maa have gjort et andet Testament og gent det et eller andet Sted. Lad os straks se efter.“

„Ja vist har han gjort et andet Testament,“ sagde Hr. Watson tørt. „Vi skrev det, da Nifard var et halvt Aar gammel, og da var jeg atter uenig med ham. Thi efter min Mening var det et højt uretfærdigt Testament, næsten ligesaa slet, som det varre, end dette. Han efterlod absolut alt og uden Forbehold og Betingelse til sin Søn. Der blev ikke en Pre sat ud til dig, Margrete, du blev gjort fuldstændig afhængig af Nifard. „Det vil gøre hende til en god Moder mod ham,“ sagde den gamle Serre, „hun vil ikke sige for meget, naar hun skal have sit Udkomme hos ham.“ Du kan vel tænke, hvad du vilde saa af Nifard.“

„Al, ja, det var meget mere uretfærdigt end dette,“ hulkede Fru Herford. „Nifard vilde snart sætte Gods og Pengene overfor, hvor skulde jeg saa være? Justin vil handle retfærdigt, alle og enhver ved, hvad Justin er. Men min stakfelses Drenge har altid handlet urigtigt, og intet Under med en saadan egoistisk, tilfældigt Mand til Fader.“

„Nu, da Fru Herford erjærede Indholdet af sin Mandts sidste Testamente, som hun selv havde brændt den foregaaende Aften, var hun ganske tilfreds med det sidste. Der var ikke meget at haabe for hende, derjom Nifard blev uindskrænket Herre; men Justin havde altid været en god, pligtfuld Søn mod hende og hendes Mand. Desuden blev hun ganske uafhængig af ham og Arve paa Herford Slot. Med denne Besiddelse vendte hun sig om mod ham og kyskede ham.“

„Gud velsigne dig, Justin,“ sagde hun, „du vil blive en bedre Serre end min stakfelses Nifard. Men det gør mig alligevel ondt for ham. Maafe han kunde være bleven en god Mand, derjom han havde haft Mulighed; men nu er der ingen Udset for ham.“

Sun faldt atter tilbage i sin Stol og begyndte at græde mere alvorligt end før, dels af hysterisk Bevægelse, dels af sand Skuffelse paa sin arvelse Sønns Begæ. Justin saa og hørte paa det altsammen som i en Drøm, indtil han stammede:

„Godset er ikke mit, Moder, jeg bør ikke tage det fra Nifard.“

„Men hvad vil du da gøre?“ spurgte hans Onkel skarpt. „Gamle Herford havde jo Ret til at efterlade det, til hvem han vilde, og nu har han efterladt det til dig. Hans sidste Testamente var mere fornuftigt end det første. Selskabelig er Nifard hans egen Søn; men han vidste jo, hvad enhver ved, at Drenge vilde sølle alt bort. Hvad var 40,000 Kr. for en Dødeland, der kunde bruge 100,000 Kr? Derjom han nu skulde dukke op, og det er meget tvivlsomt, kan du gøre noget for ham, eller derjom han vedbliver at være rygseløs, kan du kun holde ham borte fra Afsgrunden. Din Fader har nok vidst, hvad han gjorde, kan du tro. Da jeg tredes med ham, fordi han ikke efterlod Nifard en Pre, sagde han: „Justin er en god Mand, der ikke vil lade ham falte. Vid han vidde!“ Hilsede han; thi han var meget bitter paa Sønnen. Og tænk saa paa din Moder! Nu faar hun 10,000 Kr. om Aaret til privat Brug, det er, hvad der tilkommer en yngre Søn, altsaa saa meget, som Nifard kan gøre Fordring paa. Tag mod det gode Tilbud, Justin, du vil blive en bedre Herford, end om du var født dertil.“

„Selskabelig,“ hulkede hans Moder. „Maa os nu ikke med Tvivl og Veisnækligheder. Han har altid lovet mig, at min Søn skulde have samme Rettigheder som hans egen, ellers havde jeg aldrig giftet mig med ham. Du er den sidste Søn, og du er Aroingen.“

„Iffe gamle Nifard Herfords Arving,“ sagde Justin.

„Jo, du er,“ paastod hun, „han har indsat dig til Arving, og det kan ingen forandre. Hvad skulde der være blevet af mig, derjom han havde givet mig dette Testament at brænde? Iffe en Pre til mig! At tænke sig, at han ikke havde efterladt mig en Pre! Jeg ved, at saa var jeg bleven nødt til at bo hos dig i den usle, lille Præstegaard. Men nu er jeg velforsørgt, og du i lige Maade; og derjom Nifard kommer tilbage, kunne vi altid gøre noget for ham. Gud ske Lov, at det første Testament ikke mere eksisterer. Jeg kunde ikke have været rolig i alle disse Aar, derjom jeg havde vidst, hvad han havde gjort.“

Det var for hende, som om hun med Ald og næppe var undsluppen en stor Glendighed. Det Sværd, som hang over hendes Hoved, var taget bort; men hun kunde endnu se haade Sværdet og den tynde Traad, det havde hængt i. Hun rystede og gyle ved Tanken om det; men for Justin var hun sikker. Endelig kunde hun blive Herferinde paa Herford Slot, — den Stilling, hun havde giftet sig for at saa, men ikke opnaaet. Efter de lange, bundne Aar i Trældom, som endelig disse muntre, gode Dage, som hun havde lovet sig selv, da hun blev Nifard Herfords Hustru. Sun havde trællet under et Aag, der var tungere end Justins. Men nu var Trykket forbi, og Undertrykkelsen borte.

Endslønt det endnu ikke var fire og tyve Timer, siden han var død, nød hun allerede Frihedens Lettelse, og den blev hore, da hun fik at vide, at hun var velforsørgt og ikke afhængig af nogen. Af Naturen var hun meget taknemlig, og da hun forlod sin Broder og

Justin, stundte hun sig op paa sit Bærelse for at taffe Gud, fordi hun var sikker paa Fremtiden. Derpaa sendte hun Bud efter sin Stræder og Dameskæderinde for at afgøre det vanskelige Spørgsmaal: Sørgedragten for gamle Nifard Herford.

VI. Met eller Hret.

Justin gav alle de Befalinger, der var nødvendige for Nifard, og derpaa forlod han Slottet efter at have aftalt med sin Onkel, at Testamentet ikke skulde omtales for efter Begravelsen. I de første forarbejdede og forvirrede Nifard havde han fattet sine egne Planer, og nu snittede han Ensomhed og Stillehed for nærmere at tænke over denne alvorlige Sag. Han var ligesom en Mand i en halv drømmende Tilstand, aldeles ude af Stand til at faa en klar Traad i sine Tanker og Løse den ud fra den taagede Forvirring, der herskede i hans Sjæle.

Noget efter vandrede han uden Maal langs med den smalle, græsbevoksede Sti, som gik langs med Klippens mange Krømninger. Den tætte Regn, som uden Opør var falden hele Dagen, var endelig hørt op, men Himlen og Søen havde bevaret det triste, graa Skær. De smaa Fugle, som ellers sang, naar Solen gik ned, enten det saa var Sommer eller Vinter, var ganske tavse, og ikke en Lyd hørtes undtagen Gæmmeværnets høje Strig, naar de slog ind mod Klipperne. Skjæerne var som et tørt, graat Skær, Dagsløset var ved at vinde bort, og Mørket bredte sig hurtigt. Men Justin havde hverken Sie eller Pre for noget undtagen sig selv. Hans Sjæle var altsor optaget til at lægge Mærke herved til Tiden eller Vejret.

Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at det Testamentet, som var tilintetgjort, var netop det, som gamle Nifard Herford ønskede at gemme. I de sidste Maanedes havde den gamle Mandts Hænder og Iker hans Søn svigat ham, og efter at have læst de to Testamenter paa samme Tid, maatte han uden Tvivl have forbyttet Konvolutterne. Han havde talt altsor tydeligt og klart, om hvilket han ønskede at efterlade sig, til at der kunde være nogen Festsagelse mulig. Paa sit Dødsleje havde han jo tilgivet sin fortabte Søn og tilbagekaldt det Testamentet, som han havde gjort, da Bredden mod Sønnen var bitrest. Han var død i den Tro, at hans eneste Søn skulde arve sine Forfædres Ejendom. Det var et rent Tilfælde, som havde gjort, at det første Testament var blevet tilintetgjort og det sidste bevaret.

Men var det Met at falde det et Tilfælde? Justin kunde ikke nægte, at det vilde være en ubehagelig Ting for alle dem, denne Sag berørte, for ikke at tale om Nifard selv, der som i uindskrænket Besiddelse af Godset. Thi da var der kun Udset til, at han snart vilde sætte alt overfor, og dette vilde da sige det samme som, at det snart vilde gaa over paa fremmede Hænder, medens selve Navnet Herford vilde uddø fra det gamle Gods. Det kunde gamle Nifard Herford med sin udprægede Familietilhed aldrig have ønsket sig.

Da han gjorde sit første Testament, var hans Arving kun et svært Barn i Buggen. At forandre dette vilde være ligesaa modsat hans virkelige Mening, som at hans Stedsøn skulde arve Godset og antage Navnet. Han var forstærket nok til at vide, hvor taabeligt det var at gøre sin Søn til uindskrænket Herre. Han havde to forskellige Hensigter, og det var kun i den sidste Stund, at Skærligheden til Sønnen havde sejret over den Overbevisning, at hans gamle Hus og Navn vilde blive ofret for hans Øfselhed.

Denne den gamle Festsagelse var viselig intet Tilfælde, som Forjynet havde tilladt. Justin brugte ikke Guds Navn i denne Forbindelse. Forjynet havde tilladt den gamle, halvt barnagtige Fader at lægge Rapirerne i jelle Konvolutter. Og derfor var han død mere rolig, ligesom et fortalet Barn, der falder i Søvn med noget farligt Legetøj; i Søanden, og hvilket saa lidt efter lidt nyaa toges fra Fingernes frampantige Greb. Der var ikke gjort nogen Ulfke. Uindskrænket Magt vilde være et farligt Raaden i Nifards Hænder, medens den i hans vilde blive til Bælgelise for mange. Det var det rette Lys at se det i. Forjynet havde givet Arven til den, som vilde gøre bedst Brug af den. Han havde ikke selv en Finger med i Spillet, han havde end og tilstundt sin Fader til at tilgive Nifard. Det var hans Moder, baade hans og Nifards Moder, som havde brændt Testamentet, saa at han ikke i mindre Maade havde Del i Festsagelsen. Han var fuldstændig fri for Brøde eller Skyld i at tilegne sig sin Broders Arveret. Den var kommen af sig selv til ham.

Hvad skulde han da gøre? Han havde ikke noget Begreb om, hvad Loven vilde forlange af ham, og han ønskede næppe at vide det. Der havde ikke været nogen Trebemand tilfælde under hans Samtale med Stedfaderen, og det maatte saalees ene hero paa hans Ord og Vidnesbyrd. Derjom Loven antog hans Vidnesbyrd og overgav alt til Nifard, hvad blev der saa af hans Moder? I mange, mange Aar havde hendes Liv været et ensformigt Trælleag, og nu paa sine gamle Dage vilde hun blive overladt til en ligegyldig og henfjælsøs Sønns Naade og Barmhjertighed for selve det Brød, hun spiste. Nej. Det vilde være Daarfald at vælte det Ansvar for andres Vel, som der var lagt paa ham, fra sig for at opretholde en gammel Families Navn og Værdighed. Derjom Sagen kun drejede sig om ham, var det noget ganske andet. Men var det ikke hans ufravigelige Pligt at tie og overtage Godset som sin Ejendom?

Han rev Konvolutterne, hvorpaa der var stod: „Nifard Herfords Testamente, den 4. September 1835“, itu, og saa paa Stumperne, som Binden langsomt bar bort. Da de var spredte for alle Binde, fortædte han det, hvorfor vidste han ikke. Der var intet Bevis i Ordene, skønt de var skrevne med hans Stedfaders store, kantede Haandskrift. Det var simpelt hen en ringe Betræktelse af en Kendsgerning, som han havde besluttet at beholde for sig selv.

Ja, han vilde holde den for sig selv. Sun vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt for at finde Nifard, og derjom han kom hjem forandret og beviste at der var foregaaet en gennemgribende Forandring med ham, i Stand til at være, hvad en Herre til Herford burde være, vilde det være hans Pligt at afstaa Arven til ham. Og Justin sølte, at han kunde oplyde denne Pligt. Endnu havde han aldrig veget fra Vrens og Pligtens Vej. Hans yngre Broder kunde komme hjem som angrende Søn, og han skulde straks saa sin Faders

Ejendom, der ikke skulde være bleven fattigere under Justins Formynderstab. Han løftede sit høje Hoved og gik mere frimodigt fremad, da han havde gjort det Løfte. Dette var det rette, som burde gøres. Nu faldt der Lys over hans Vej og gjorde den klar for ham. Han vilde beholde Sagen for sig selv og bestyre Godset, indtil han saa, hvad der blev af Nifard.

Det var blevet helt mørkt, da han kom til denne Beslutning, saa at han ikke længere kunde se den snævre, farlige Sti, han hidtil havde fulgt over Klipperne. Floden var kommen og brølede nu som tunge Kanoner, naar den slog ind mod de sorte Klipper, bevoxede med Søgræs, der laa fem Hundrede Fod under ham. Landsbyen Herford laa nu bagved ham, og han var ganske nær en anden lille Dal, der var endnu mere smaal. Han kunde allerede skimte enkelte Lyd paa Forsiden af en stor Bygning, hvor han var næsten ligesaa godt fændt som paa Herford Slot.

Naar man undtager fire jem usle Hytter, laa der ellers ingen Huse i denne lille Dal. I Aftenens dybe Stillehed lod en stor Bagthunds hese, dumpe Søen helt ublyggeligt, og den bevarerede kun af de brusende Vølger. Over hele Stedet hvilede en usigelig Sørgmodighed, og Justin standede i Mørket og saa over det.

Han vidste godt, at ved Dagen saa det ligesaa øde og trist ud. Stovene og Haven omkring Eremitagegaarden var overvokkede med Tideler og Tjørn, Rorte og Raager hang paa rustne Hængsler, der var Revner og Sprækker i de mosgroede Vægge, selv Udbygningerne var faldfærdige, og i mange Aar var der ikke vært en Haand til Reparation eller Forbedring af Stedet. Ejeren, Hr. Lynn, var Omegnens mest rygseløse Nemme, en Dranker, en Spiller og en Dødeland, som havde ført Justins Broder i Forærvelse og mange med ham, der var komne i Berøring med ham. Men da han stod der i Mørket, vidste der sig et Smil paa hans Ansigt, skønt han samtiddig drog et dybt Suf.

„Gud give, Esther var min Hustru i dette Øjeblik,“ hviskede han. „Det vilde være godt baade for hende og mig, thi da kunde jeg fortælle hende, hvad jeg ikke kan betro andre!“

VII. Hos Esther Lynn.

Et Kvarters Tid efter maatte Justin anstrenge sig for at faa den store Bagthund paa Eremitagegaarden til at tie stille, og hans Trusler opviede end mere det rasende Dyr, selv om det snustende fulgte efter den sjældne Gæst og gjorde Mine til hvilket som helst Øjeblik at springe paa ham. Hoveddøren paa Gaarden havde ikke været aabnet i mange Aar, og i Næverne var den høje Stentrappe vokkede der store, kraftige Stærtheder og Skotse. Men Justin vidste alligevel, hvor han skulde komme ind uden at gaa gennem det store, gammeldags Skæffen, som ellers var den almindelige Indgang. Esther havde en lille Sidedør for sig selv, og den havde været aaben, saa langt han kunde høre tilbage, naar han bragte Bud fra sin Stedsfader til Hr. Lynn. Den var ikke laalet, og han gik ind, ganske som om han hørte til Huset. En lang, mørk Gang, som forjont ophjst af en ojende Lampe, laa foran ham, men han gik hurtigt videre.

Entrent midt i Gangen standede Justin og bandede paa en Dør; men da der ikke lod noget Svar indefra, aabnede han den lidt efter. Det var et gammeldags Bærelse, lavt Hvællselst og høje Værelse paa Væggen. Bærelserne paa Herford Slot lignede det meget; men her var Møblementet falmet og gammeldags, og over det hele hvilede Fattigdommens Præg. Blandet med Regn paa omhyggelige Hænderes Omfæng. Der fandtes dog en Overflood af Mønstre og Vægge, som gav det tarbelige Bærelse et hyggeligt Præg, som sænskede Justin, skønt han næppe vidste, hvorfor han sølte sig saa behagelig til Mode, uden at han befandt sig i Esther Lynns Dagligstue.

I Kammeret brændte en livlig Ald, Lampen var tændt, og skønt den var skruet lavt ned, kastede den et blødt, dæmpet Skær over Bærelset. Justin lod sig falde ned i en lav Lænestol ved Kammeren, og da mærkede han først, hvor træt og udmattet han var efter den sidste Arets og Dags Opbyrdelse. Han lukkede sine Øjne med en behagelig Følelse af. Svile efter sin trættende Tur, og derfor hørte han ikke, at Esther kom ind.

Sun havde et Lys i Søanden, og det Skær viste, at hendes Ansigt var altsor magert for hendes Alder. Det var et smukt Ansigt, med fint formede Træk og en lav, bred Pande. Hendes Hudsfarve var gullig, uden mindste Spor af rødt uden Læberne, medens hendes Øjne og Haar var sort som Ratten. Madam Josse, gamle Veremias Josses Hustru, en Kone, som kun talte lidt, men som havde poetisk Sans, sagde, at Jersken Esther Lynn mindede hende altsor om Maaneskinnet. Sun saa altsor bedrøvet og træt ud, men da hun saa Justin sidde og sove i Lænestolen, gik et let Smil hen over hendes Ansigt. Hendes første Ungdom var forbi, skønt en meget trist Ungdom; thi hun var over 25 Aar, og hun var nu en smukt, selvbeherket Kvindeskikkelse. Men lige for Nifard, da hendes Øjne straalende, og et Smil spillede om hendes Læber, havde det værdige Udseende veget Nifarden for en ungdommelig Munterhed.

Naar hun lo, var hendes Latter stille og uendfuld, men hun saa havde nogen Stinde let Esther Lynn le.

Sun havde næppe staaet et Minut, før Justin lagde Mærke til hende og rejste sig hurtigt. Esther gik hen og hilste paa ham og rakte ham ligesom sin Søand, som om han var en gammel, fortrolig Ven. Han tog imod den og holdt den længe i sin, idet han hurtigt, men dog roligt, sagde:

„Esther, min Fader er død!“

„Jeg har hørt det,“ horede hun og saa alvorligt paa ham. „Vi fik det at vide i Morges.“

„Og for en halv Time siden ønskede jeg, at Esther Lynn var min Hustru,“ sagde han, følgende en pludselig Indfaldelse.

Sun trak sin Søand ud af hans og faldt ned i den Stol, hvorfra han lige havde rejst si. Hendes Sjæle bandede stærkt. Justins Ansigt, som hun kendte saa godt, bar Spor af bestig Bevægelse, og da hun foretog og skarpt saa paa ham, lagde hun Mærke til, hvor hans Læber flaktede, og hvilken Uro der var i hans Blik. Han saa næppe ud til, at han var kommen den lange Vej over de mørke Klipper simpelt hen for at fortælle hende om sin Skærlighed.

„Tilgiv mig,“ sagde han bønligt. „Det var ikke min Følsomt at sige det i Aften, ja det har aldrig været mit Hensigt at sige det saa pludselig. Men jeg el-

fter Dem, Esther, jeg tranger til Dem. Nu har jeg sagt det mod min bedre Dømmekraft, ja næsten med min Villie; hvad vil De nu svare mig?“

„Hvorfor er det imod Deres Villie?“ spurgte hun. „Fordi De sandfynligvis vil høre og med at være min Ven, derjom De ikke vil være min Hustru,“ horede han bedrøvet. „Ved De ikke, at jeg ontrent er Deres eneste Ven? Ja, jeg har altsor været Deres bedste Ven. Jeg har opmuntret og hjulpet Dem ved at komme her i Deres elendige Hjem. Ua en Naade bestyrtter jeg Dem. Og derjom nu mine ubetænksomme Ord stiller en Skranke mellem De og mig, vil De miste Trosten ved mit Besvarelse, og jeg vil miste en Ven.“

Da han havde sagt dette, blev der en Stunds dyb Tavsshed. Esther skulde Ansigtet i sine Hænder, og Justin kunde hun se den lave, brede Pande og det mørke Haar, som var strøget glat op fra den og samlet i en tøj knude bag i Raffen. Efter en lang, pinlig Tavsshed sagde han atter brødt:

„Jeg har ikke gjort Dem noget ondt, Esther; men jeg vilde ønske, at jeg kunde tage disse ubetænksomme Ord tilbage. Naar jeg denne ene Gang har sagt, at jeg elsker Dem, skal jeg aldrig mere bedrøve Dem dermed. Jeg har aldrig elsket en Kvinde, som jeg elsker Dem. Jeg var kun ganske ung, da jeg agtede Villis Moder, og De var kun et Barn. Det er en Mandts dybe, trofaste Skærlighed, jeg tilbyder Dem, og Gud ved, at De er kærere for mig end noget andet i denne Verden, næsten kærere end Lili, og hende holder jeg mere af, end jeg kan sige. Men min Skærlighed til hende skulde aldrig siede sammen med Skærligheden til Dem, Esther.“

„Hvorfor har De aldrig før sagt mig det?“ hviskede hun.

„Hvorfor jeg først siger det nu?“ gentog han. „Fordi jeg er som Lovet, der kastes hid og did, fordi det er, som hele mit Liv er rullet op med Roden. Jeg har talt mod min Villie, det var slet ikke min Hensigt at tale derom. Jeg vilde kun komme hende og se Dem, tage Deres Søand i min et Øjeblik og høre Deres rolige Stemme. Jeg burde straks være gaaet tilbage til min Pligt; men nu har jeg som en Daare forfærdiget min egen Lykke. De kan aldrig glemme dette, Esther.“

„Nej, jeg kan aldrig glemme det,“ hviskede hun.

Han stod foran hendes Stol. Den Lange, trættende Tur ad den ujævne, befarlige Vej havde givet ham et frisk Udseende, selv om den sidste Rats Baagen og de tunge Kampe, som hun selv kendte, havde givet hans Ansigt et træt, bekymret Udtryk. Sun saa paa ham med sine mørke Øjne, og paa hendes Læber viste sig atter et smil.

„Jeg ønsker ikke at glemme det,“ sagde hun roligt, „thi jeg har altsor elsket Dem, Justin.“

„Er det muligt?“ udbrød Justin, tog hendes Søand i sin og saa hende ind i Øjnene som for at læse, om hun gjorde Nar ad ham eller ikke. „Sig det atter, Esther. Sagde De, at De har altsor elsket mig?“

„Ja, hvem skulde det vel ellers være?“ hviskede hun. „Sige fra jeg var en lille Pige, har jeg ikke elsket nogen anden. De har altsor været god mod mig, Justin, og god mod alle. De er den bedste Mand, jeg kender, den bedste i hele Verden for mig.“

Han kunde næppe opfange de sidste Ord, men faa-ruar hun havde sagt dem, lod en bydende høj Sang gennem det stille Hus, og lidt efter raabte en utaalmodig Stemme gennem de øde Gange:

„Kom, Esther, kom straks!“

„Det er Fader!“ udbrød hun, idet hun hurtigt sprang op, „saa maa jeg gaa med det samme. De vil vel ikke bilse paa ham i Aften, Justin? Nej, De maa hellere gaa hjem og hvile. Farvel, kære Justin!“

Jør han kunde svare, var hun forjont, og han hørte hendes lette Trin skunde sig henad Gangen for at efterkomme sin Faders højstede Raad. Han havde ofte før hørt den højstede Skalden og de lydige Fodtrin, men han havde aldrig før sølt sig saa skuffet som i Aften. Et Øjeblik blev han staaende tvivlsraadig, om han skulde følge efter hende til Hr. Lynn eller adlyde hendes sidste Befaling om at gaa hjem og søge den Hvile, som blev mere og mere nødvendig. Han lukkede Døren op og hørte da raa Latter og højstet Tale komme fra Spisestuen i den anden Ende af den lange Gang. Det vilde være taabeligt og unyttigt, derjom han viste sig for den halvberusede Mand, og derfor aabnede han hurtigt Sidedøren, som han var kommen ind ad, og gik atter ud i Mørket.

VIII. Esthers Beslutning.

Esther forlod altsaa Justin og skundte sig hen til Spisestuen for at bevare sin Faders Raad. Han sad endnu ved Middagsbordet sammen med to Gæster fra Rowborough, som var komne, efter at Esther havde rejst sig fra Middagen. Man fandte altsor godt Hr. Lynn, og det var meget sjeldent, at der ikke kom nogen om Aftenen, med hvem han kunde fordrive de lange, fedelige Timer fra Middagen til efter Midnat. Sun pralede af, at han kunde drikke dobbelt saa meget som enhver anden Mand i hele Omegnen, naar han selv fik Lov til at vælge Tiden og begyndte efter at have styrket sig ved en god Middag. Og der var ingen Drankere i Omegnen, som ikke havde prøvet at drikke med ham.

Han var endnu en smil Mand med et fint Udseende, med samme fine Træk som Datteren. Indtil de sidste Aar havde der været en udpræget Lighed mellem dem, lige til det fintformede Hoved og den slanke Fingurs oprejste Holdning. Men nu var Hr. Lynns Hoved ikke saa oprejst, og hans Skuldre var mere sammensaldne end før. Hans Ansigt havde faaet en ufinud Farve, og hans Øjne, som før havde været ligesaa klare og dybe som Esthers, var bleven matte og blodunderløbne. I dette Øjeblik var han i den halvt berusede Tilstand, da selv det mest alvorlige Tilfælde fremfaldt en banvittig Latter. Da Esther hurtigt aabnede Døren og standede der et Øjeblik, overrasket ved at se de to Gæster, som hun ikke havde hørt komme, udbrød han atter i den raa Tone, som havde jaget Justin ud af Huset.

„Esther,“ sagde han, efter at hans to Kammerater havde rejst sig og bukket for den værdige Kvinde, uden at turde være nogen anden Hilsen, „jeg har nogle gode Nyheder at fortælle dig. Hr. Flemming har hørt dem i Rowborough, og de er altsor gode til at blive gentte til i Morgen. Ved du, hvad gamle Herford har gjort? Iffe efterladt sin Søn en Pre, men alt gaar over til Præsten.“

„Til Justin?“ spurgte Esther forbauset.

(Fortsættelse.)